

Senin Üstüne Başka Yar Sevmek Haram

– GürhanGürses · 31 Mart 2016

- Çok sevdim çok, aklın alamayacağı kadar, kalbinin anlayamayacağı kadar. Bir denizin içindeki kabarcıklar kadar, bir havanın içindeki zerrecikler, bir toprağın içindeki parçacıklar kadar. Bir çığsın bir kar tanesinden doğan, bir yangınsın bir kıvılcımdan başlayan, bir depremsin bir sarsıntıdan oluşan...

Kadın çok uzaklardaydı. Dağların ardında, suların ötesinde... Adamın sesinin ulaşamayacağı yerde, elinin uzayamayacağı, gözlerinin eremeyeceği...

Kadın her yerdeydi de bir tek adamın yanında değildi.

Bu aşk bu yüzden bu kadar yangındı.

Bu yüzden bu kadar aşkındı.

Bu yüzden saygındı.

Baygındı.

Mecnun çöle düşmüştü vaktinde, adam ise şehrin kalabalığına...

Yusuf kuyuya atılmıştı Mısır'da, adam ise sevdiği kadının yokluğuna...

Herkes kağıda döküyordu içini adam ise kadına...

Oysa kadın yoktu yanı başında.

Uzaktaydı.

İnsanlar arasında kocaman bir yalnızdı adam. Yıldızlar içinde parlak bir yıldız, ağaçlar içinde koca bir çınar, çiçekler içinde muhteşem bir papatya gibiydi.

Münzeviydi şehrin tam ortasında.

Pazarın gürültüsünde; araçların kornasında, seyyar satıcıların bağirtisinde, çocukların kahkahasında...

Asılı kalmıştı adamın gülüşleri kadının gözlerinde.

Özlemleri tutuklu kalmıştı kadının özlemlerinde.

Adam etiyle, kemiğiyle, siniriyle vardı; kadın ise hiçbir şeyiyle yoktu.

Adam; başını duvara dayamıştı dertli dertli, ağlıyordu sesli sesli.

Hali pek giryandı.

Çok nalandı.

Talandı adam.

Yalandı kadın.

Dünyanın en yalnız insanıydı. Gözyaşlarını silecek hiç kimsesi yoktu. Kalbini okşayacak, sırtını sıvazlayacak... O kadar yalnızdı ki dağın başında tek başına dikilen bir ağaçtı, okyanusun ortasında bir adacıktı, çölde bir vahaydı.

Hep havaydı yaşama dair olan her şey ona.
Bir tek o gerçektir adama, o kalpteki yara!
Kanadıkça adama ağrı veren, ağrıdıkça çıldırtan...
Ama o olmazsa adam da olmazdı.
Kalbini çıkartsanız adamın kalır mıydı geriye bir şey!
Kalmazdı.

Adamın tamamı kadınla kaplıydı. Bir coğrafyanın karla kaplı olması gibi bir şeydi bu. Her taraf beyazdı, adamda her taraf ayazdı. İçi dışı kadının varlığıyla dolmuştu. Akli fikri...

Kadını tek seviyordu ve tek onda sevildiğini hissediyordu adam. Lakin kader yapmıştı yapacağını kadını atmıştı çok uzaklara bu mesafe fiziki değil ruhiydi. Bedeni değil maneviydi. Bir satırlık özlem dahi adamın canını yakıyordu, bir kelimelik hasret dahi canını okuyordu adamın. Sevda hiç bu kadar işkenceli olmamıştı. Ayrılık hiç bu denli çileli olmamıştı.

Yazdığı her şey kadının üzerineydi adamın.

Çiçek dese o, özlem dese o, aşk dese o, sevda dese o!

Başka bir şey gelmiyordu aklına, kalbine başka bir şey heyecan vermiyordu.

- Hiç kimse için ağlamadım bugüne kadar tek senin için ağlıyorum. Ruhum boydan boya yıkıyor uğruna döktüğüm gözyaşlarımla. Arınıyorum her türlü sensizlikten, sakınıyorum senin dışında her türlü kişiden. Bu tam bir aşk halidir. Sırılsıklam sen olmuşum, ıpslak...

Kadın onu düşünüyor muydu, arıyor muydu, özlüyor muydu hiç bilmiyordu.

Bildiği tek şey onu çok özlüyordu.

- Rabbim, diyordu adam. "Rabbim ya onu bana geri ver sonsuza değin ya da kalbimi söküp al benden."

Sevmekten yorgun düşmüştü, bitkin bir sevdıyla doluydu.

Umutsuzdu.

Mutsuzdu.

- Sensizlik ölüm gibi bir şey. Yaşamının bir anlamı olmalı bende. Sen olmalısın. Sen yoksan artık yazmak da istemiyorum, konuşmak da, ağlamak da!

Yağmur başlamıştı.

Şehri sel götürüyordu.

Yağan tek yağmur değildi.

Çakan tek şimşek değildi elbet!

Yağmurun altında, içi aşk ile dışı yağmurla sıırılsıklam olmuş bir adam duruyordu.